

Ἀπρίλιος.

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον εἵχομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδωμεν παρ' ἡμῖν. τὸν υἱόν μου Ὅθωνα, ὅστις, μηχανήν τινα ἐφευρών, χρήσιμον εἰς τὴν σιδηροδρομίαν, μετέβαινεν εἰς Παρισίους, ἵνα τὴν κατασκευάσῃ.

Ἐπανεῖδον δὲ μετὰ πλείστης χαρᾶς ἐπισκεφθέντα με, καὶ τὸν ἐν Περσίᾳ Πρόσβυν τῆς Αὐστρίας κ. Ζαλούπκην, ὃν δὲν εἶχον ἴδῃ ἀπὸ τοῦ 1859, συνεχῶς τότε παρ' ἡμῖν διατρίβοντα, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἐν Μονάχῳ γραμματέα τῆς Αὐστριακῆς Πρεσβείας, γαμβρόν τοῦ κ. Καρβούνη, μεθ' οὗ ἐπίσης ἀρχαῖαι μὲ συνέδεον σχέσεις. Καὶ μετὰ τοῦ πρέσβεως δὲ τῆς Ἀγγλίας κ. Μόνσωνος ἦλθον τότε εἰς φιλικὴν συνάφειάν. Ὅτε ἐπέστρεψα ἐκ Γερμανίας μὲ εἶχε παρουσιάσῃ εἰς αὐτὸν ὁ τότε πρέσβυς τῆς Γερμανίας κ. Λεμαίτρ, καὶ ἔσπευσα νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, καί, ἐπειδὴ δὲν τὸν εὔρον, νὰ τῷ ἀφήσω τὸ ἐπισκεπτήριόν μου. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μὲ ἀντεπεσκέφθη, εἰ καὶ ἠγνόουν ἂν τοῦτο ἐκ παραδρομῆς ἐγένετο ἢ ἂν ἐκ προθέσεως, ἐνόμισα ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ νὰ τὸ ἐξετάσω, καὶ οὕτω πᾶσα σχέσις μεταξὺ ἡμῶν ἐξέλιπε. Γνώσιν ὅμως τούτου λαβὼν ὁ φίλος μου καὶ φίλος τοῦ κ. πρέσβεως κ. Ἀξελός, ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ αὐτοθελήτως ἐποίησατο περὶ τούτου μνησίαν πρὸς τὸν κ. Μόνσωνα, ὅστις ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ καὶ μοὶ ἀφήσῃ τὸ ἐπισκεπτήριόν του. Ἐκτοτε δ' ἔπαυσε πᾶσα παρεξήγησις, μετέβην παρ' αὐτῷ ἐπανειλημμένως, καὶ τὸν εὔρον ἄνδρα εὐγενέστατον καὶ ἐξόχου συμπεριφορᾶς.

Ἡγεμονὶς Σοφία.

Ἐπίσημον καὶ σπουδαῖον συμβὰν ἦν ἡ τῇ 19ῃ τοῦ μηνὸς ὅλως ἀνεπιδείκτως ἐκτελεσθεῖσα μετάβασις τῆς Ἡγεμονίδος Σοφίας εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν. Τὸ κατ' ἐμέ, ἐθεώρησα αὐτὸ ὡς ἀπόδειξιν καὶ τῆς εὐγενείας τῶν αἰσθημάτων της, καὶ τῆς εὐθυκρισίας της καὶ τῆς βαθυνοίας, μεθ' ἧς τὸ ζήτημα ἐξηρεύνησε προ-